

**Οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν μπαίνουν σε μουσεία, δεν παίζονται «replay».
Ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα.**

Εννιά χρόνια μετά την κρατική δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 που αυτή η δολοφονία πυροδότησε, όλα όσα είχαμε τότε απέναντί μας, εξακολουθούν να στέκονται ακλόνητα σαν άπαρατα κάστρα μπροστά μας. Τότε με κυβέρνηση ΝΔ, τώρα με αριστερο-ακροδεξιά κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η ταξική εκμετάλλευση-καταπίεση, ο εθνικισμός-«πατριωτισμός», ο ρατσισμός και η πατριαρχία, οι θεμελιώδεις αυτές ρίζες του σύγχρονου φασισμού, εξακολουθούν να απλώνονται σαν την πανούκλα μέσα στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, ισοπεδώνοντας τις ζωές των καταπιεσμένων και εκμεταλλεζόμενων. Η τότε συσσωρευμένη οργή που εκδηλώθηκε συλλογικά με ποικίλα χαρακτηριστικά, σε όλη σχεδόν την επικράτεια του ελληνικού κράτους, αυτή η οργή που λαμπάδιασε τις νύχτες και τις μέρες εκείνου του Δεκέμβρη φωτίζοντας ελπιδοφόρα την πρώτη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα, εννιά χρόνια μετά εξακολουθεί να είναι ιστορικά αδικαίωτη και πολιτικά ανέκφραστη. Είναι η ίδια βουβή ατομική οργή που συναντάμε και αναγνωρίζουμε καθημερινά στο σχολείο, στη σχολή, στο χώρο δουλειάς, στην ουρά του ΟΑΕΔ και της εφορίας, στις φτωχογειτονιές και στις λαϊκές πλατείες, εκεί που ζούν, εργάζονται, σπουδάζουν και κοινωνικοποιούνται οι άνθρωποι της τάξης μας, οι δικοί μας άνθρωποι. Όλες και όλοι αυτοί που βιώνουν καθημερινά την οικονομική εκμετάλλευση-καταπίεση, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό-«πατριωτισμό» και την πατριαρχία πάνω στο κορμί τους και στο μυαλό τους, είτε το έχουν ήδη συνειδητοποιήσει είτε το εκφράζουν πρωτόλεια και εμπειρικά όταν συζητάμε μαζί τους.

Η οργή δεν αποτελεί προνόμιο κάποιων «εξεγερμένων ατομικότητων». Η οργή είναι το δηλητηριώδες απόσταγμα της ταξικής, της έμφυλης και της ρατσιστικής βίας και εκμετάλλευσης. Είναι η ενστικτώδης συναισθηματική αντίδραση που ενσταλάζεται στη συνειδηση των υποκειμένων που εισπράττουν το καθημερινό σφυροκόπημα της κυριαρχίας και της πατριαρχίας. Είναι η οργή για τις εκατόμβες νεκρών και τραυματισμένων στα εργασιακά κάτεργα του καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού. Είναι η οργή για τις δημοσιοποιημένες αλλά και για τις αφανείς λίστες των δολοφονημένων και των βασανισμένων από τις έμμισθες κρατικές φρουρές, στο δρόμο, στα αστυνομικά τμήματα, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/ριών. Είναι η οργή για κάθε ρατσιστική (είτε λεκτική είτε και σωματική) επίθεση, υποτίμηση και εκμετάλλευση μεταναστών/ριών, αλλά και θρησκευτικών, γλωσσικών και πολιτισμικών μειονοτήτων, από εθνοπατριώτες «ελληνάρες» και από φασίστες δολοφόνους. Είναι η οργή για τα αμέτρητα θύματα της πατριαρχίας, της «αόρατης» αυτής προκαπιταλιστικής εξουσιαστικής κοινωνικής δόμησης. Είναι η άσβεστη οργή για κάθε βιαστή, για κάθε κακοποιητή, για κάθε τραμπούκο σεξιστή αλλά και για κάθε κυριαρχική αγέλη που τους στηρίζει, τους συγκαλύπτει στοργικά και τους υπερασπίζεται, αναπαράγοντας έμπρακτα στο κοινωνικό πεδίο την κουλτούρα του βιασμού και της τραμπουκικής κυριαρχικής επιβολής.

Αυτή λοιπόν η συσσωρευμένη κοινωνική και ταξική οργή, για κάθε καταπίεση και εκμετάλλευση, είτε ορατή-υλική είτε αόρατη, είναι και δικιά μας οργή. Και αυτή μας η οργή, αναζητά μια συνολική, συλλογική και οργανωμένη (στη βάση κοινών ελευθεριακών αξιών και αναρχικών πολιτικών προταγμάτων), τελική συνθήκη ανατροπής όλου αυτού του σάπιου κυριαρχικού οικοδομήματος πάνω στις ζωές μας. Ψηλαφεί μια αξιόπιστη και τεκμηριωμένη διαλεκτικά λύση επαναστατικής ανατροπής, μια λύση που θα εδράζεται πάνω σε ακλόνητες ελευθεριακές αξίες και όχι σε χαμαιλεοντικού τύπου πολιτική χειραγώγηση και σε αριστερίστικους θεαματικούς τακτικισμούς. Ζώντας μέσα σε μια κρίσιμη συγκυρία, όπου ο ολοκληρωτισμός κράτους και κεφαλαίου επελαύνει πάνω στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, συντρίβοντας κατακτήσεις αιώνων (δωρο, ασφάλιση, δικαίωμα στην απεργία κλπ), αντιλαμβανόμαστε ότι η επιταχυνόμενη κοινωνική-ταξική υποτίμηση και η συνεχής πολιτική ανασύνθεση των διαχειριστών της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης προκειμένου

να πετύχουν την κοινωνική τους νομιμοποίηση, δεν αφήνει αλώβητο κανένα πολιτικό χώρο. Οι μέχρι πριν λίγα χρόνια «κινηματίες» συριζαίοι/ες, οι «δρομίσιοι/ες» υπερασπιστές/ίστριες των ατομικών, πολιτικών και κοινωνικών «δικαιωμάτων», βρίσκονται πλέον στο τιμόνι ή στη χειρότερη σε κάποια βάρκα που σέρνεται ψαρεύοντας «κινηματικά» πίσω από την κυβερνητική γαλέρα. Η αριστερά του κεφαλαίου κατάφερε ακόμα και κατά τη διάρκεια των πρώτων μηνών της κυβερνητικής της θητείας, να πείθει τις πολιτικές της ουρές και τους μέχρι πρόσφατα συνοδοιπόρους της στο δρόμο, με κάλπικα κυβερνητικά δημοψηφίσματα, με αντιΕΕ ρητορικές και αντιδεξιές συσπειρώσεις και με υποσχέσεις για «ήπια» διαχείριση της χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Ακόμα και τώρα που η ατζέντα της έχει ξεδιπλωθεί ολοκληρωτικά, μοιράζοντας απλόχερα φτώχεια, πλειστηριασμούς 1^{ης} κατοικίας και γενικευμένη καταστολή όσων αντιδρούν, ακόμα και τώρα που μας προσφέρουν απλόχερα τον θάνατο, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει καταφέρει να συζητιέται περισσότερο ως «μικρότερο κακό» φροντίζοντας επικοινωνιακά να προβάλλει συστηματικά τον μητσοτακικό «μπαμπούλα»... Μέσα λοιπόν σε μια συνθήκη όπου οι παλιές καθεστωτικές πολιτικές συγκροτήσεις αναζητούν νέες «συσκευασίες» κοινωνικής νομιμοποίησης, το υπο διαμόρφωση αναρχικό κίνημα του ελλαδικού χώρου, βιώνοντας από το 2012 και μετά την αυξανόμενη κινηματική άμπωτη και την αποδεδειγμένη αποτυχία της φαντασιακής στόχευσης «εφόδου στον ουρανό», βρίσκεται σε μια προσωρινή μεταιχιμότητα στην αναζήτηση της νέας στρατηγικής του κατεύθυνσης, για την οικοδόμηση ενός ελευθεριακού επαναστατικού κινήματος. Αυτή η κρίσιμη καμπή στην σύγχρονη πολιτική μας ιστορία, αναπόφευκτα έχει οδηγήσει στην αναζωπύρωση και ανάδειξη με όρους επιδιωκόμενης ηγεμονικής πολιτικής στόχευσης, χρεωκοπημένες στρατηγικές και πρακτικές του παρελθόντος.

Οι επαναλαμβανόμενες επετειακές απόπειρες, θεαματικής αναπαράστασης σε μικρογραφία στο σήμερα (replay), ιστορικών κοινωνικών εξεγέρσεων (Πολυτεχνείο '73, Δεκέμβρης '08), με όρους εξιδανίκευσης της βίας και έμπρακτης προπαγάνδισης ενός lifestyle «συγκρουσιακού» μοντέλου, δεν αποτελούν απλά τις απέλπιδες προσπάθειες κάποιων wannabe «πολέμαρχων» να επιβεβαιώσουν την μικροηγεμονικότητά τους μέσα σε ένα διαρκώς συρρικνούμενο μικροσύμπαν νεανικής αυτοαναφορικότητας με έντονα χαρακτηριστικά λούμπεν αντικοινωνικότητας, γηπεδικής καφρίλας, μασίλας και μιλιταριστικής «λογικής». Ουσιαστικά, μέσω ενός ανομολόγητου ετεροκαθορισμού που καμουφλάρεται επιτηδευμένα με αντιδιαλεκτικούς βερμπαλισμούς και συρραφές συνθημάτων, επιβεβαιώνεται στα μάτια των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων, στα μάτια των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, όλη η συκοφαντική προπαγάνδα κράτους, μμε, φασιστών και αφεντικών, που προσπαθούν να ευτελίσουν τις ελευθεριακές αξίες αιώνων του παγκόσμιου αναρχικού κινήματος, αξίες για τις οποίες αγωνίστηκαν, σκοτώθηκαν, βασανίστηκαν και εξορίστηκαν εκατοντάδες χιλιάδες συντρόφισσες και σύντροφοι. Αυτή η συστηματική προσπάθεια ποδηγέτησης του υπο διαμόρφωση ελευθεριακού κινήματος στον ελλαδικό χώρο, συνοδευόμενη από δήθεν πολιτικά διλήμματα διατυπωμένα σχεδόν πάντα στην προστακτική, του τύπου «δράσε ή σκάσε», δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρα έναν καμουφλαρισμένο νετσαγιεφισμό, δηλαδή μια επανάληψη της γνωστής μεσαιωνικής, θρησκευτικής και κυρίως κυριαρχικής αντίληψης ότι «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Πρόκειται για μια ξεκάθαρα ανταγωνιστική-εχθρική αντίληψη και πρακτική σε σχέση με τις αναρχικές αξίες, γεγονός που επιβεβαιώνεται τόσο από την πλούσια αναρχική βιβλιογραφία δύο αιώνων, όσο κυρίως από την ίδια την ιστορία του παγκόσμιου αναρχικού κινήματος και των επαναστατικών του εγχειρημάτων μέσα στον 20^ο αιώνα.

Παράλληλα του μικροκοσμικού «εδαφικοποιημένου» πόλου της μεγαλόστομης και θεαματικής «συγκρουσιακής» αυτοαναφορικότητας και της τελετουργικής αυτοεπιβεβαίωσης, αναπτύχθηκε την τελευταία δεκαετία ένας άλλος πόλος που συγκροτήθηκε ιδεολογικά μαζεύοντας (κυριολεκτικά από το πάτωμα), τα χρεωκοπημένα λενινιστικά εργαλεία μιας άκρας αριστεράς που πέθανε πολιτικά τις προηγούμενες δεκαετίες, ενσωματωνόμενη σταδιακά και ωφελιμιστικά, μέσα ή δίπλα στο άρμα του

ΣΥΡΙΖΑ των «κινήματων». Πρόκειται για τα γνωστά επι δεκαετίες αριστεριστικά εργαλεία του αντι-ιμπεριαλισμού, του λαϊκοδημοκρατικού μετωπικού αντιφασισμού, της λατρευτικής επανάληψης του συνθήματος «ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΔΣΕ-ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ», δηλαδή τα εργαλεία πολιτικής αναβίωσης (στη «σωστή» κατεύθυνση προφανώς...) ενός «αντιαποικιοκρατικού» στρατηγικού στόχου εθνικής-κρατικής απελευθέρωσης από τον «ξένο κατακτητή» (βλ. δανειστές, ΕΕ, ΝΑΤΟ κλπ). Συλλογικά μορφώματα αναπτύχθηκαν οργανωτικά και δόμησαν σταδιακά μια συνθήκη δυνατότητας πολιτικής ηγεμονίας τους, επι ενός «χώρου», που στην εποχή διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε σημαντικό ποσοστό, σε κοσμοθεωρητική και πολιτική σκοτοδίνη. Η μεθοδευμένη προσπάθεια επιβολής και ηγεμόνευσης της «σωστής» πολιτικής γραμμής για την τρέχουσα συγκυρία, έγινε απολύτως ορατή με επιχειρησιακούς όρους «από τα κάτω», τις παραμονές της 17^{ης} Νοέμβρη στο ΕΜΠ. Οι γνωστές αριστεριστικές αοριστολογίες «από τα κάτω» και «για τον λαό», ήρθαν να επισημοποιήσουν δημόσια την κυριολεκτικά από τα πάνω, συγχρονισμένη συμπόρευση και τον κοινό επιχειρησιακό σχεδιασμό με κόμματα και οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, της αριστεράς που παλεύει για ένα «ανεξάρτητο» (από ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ και ΝΑΤΟ) ελληνικό κράτος με «εθνικό» νόμισμα, με «εθνικοποιημένες» τράπεζες και στρατηγικούς τομείς της «εθνικής» οικονομίας. Αυτή η αντιδιαλεκτική και ανιστόρητη απόπειρα πολιτικάντικης γεφύρωσης αναρχισμού και μπολσεβικισμού, μέσω μιας αφήγησης «όλοι μαζί μπορούμε», ουσιαστικά προσπαθεί να επιβάλλει «από το παράθυρο» τις ιδεολογικές αρχές του μαρξισμού-λενινισμού ως πεδίο πολιτικής συγκρότησης ενός μελλοντικού επαναστατικού κινήματος.

Όταν επι δεκαετίες, στα χρόνια ανάπτυξης της χρηματοπιστωτικής φούσκας στο οικονομικό πεδίο του ελληνικού κράτους, ο επονομαζόμενος «α/α χώρος» αφού αυτοχρίστηκε «ανταγωνιστικό κίνημα», στη συνέχεια αναλώθηκε στο μεγαλύτερο τμήμα του, αγκαλιάζοντας και αναπαράγοντας άκριτα σχεδόν κάθε υποκουλτούρα που αυτοπροσδιορίζονταν «αντιεμπνευματική», όταν ο συνηθέστερος κώδικας ένταξης δεν ήταν ούτε η ταξική συνειδητοποίηση, ούτε η έμπρακτη υιοθέτηση ελευθεριακών αξιών, ούτε η αναρχική πολιτική συγκρότηση, αλλά η «μαχητικότητα» στο δρόμο απέναντι στις δυνάμεις καταστολής καθώς και η συμμετοχή σε αντικομοφορμιστικές παρέες-ομαδοποιήσεις, όταν αρκετές ομαδοποιήσεις αντιλαμβάνονταν στρεβλά και αυτοαναφορικά τα πολιτικά προτάγματα της κοινωνικής αυτοοργάνωσης και της αυτοδιαχείρισης των μέσων παραγωγής, προπαγανδίζοντας «αυτοοργανωμένα bar» και «αυτοδιαχειριζόμενα καφενεία» ως εναλλακτικές μορφές «αντιεμπνευματικής» διασκέδασης, είναι ευεξήγητο που υπο τις παρούσες συνθήκες μιας ταχείας, ολομέτωπης και γενικευμένης επίθεσης κράτους και κεφαλαίου πάνω στις ζωές των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, αυτό που επικρατεί είναι η μαζική αποστοίχιση και η πολιτική σκοτοδίνη για το τι πραγματικά συμβαίνει. Είναι ευεξήγητο που η «ασυνείδητη» παρόρμηση του «όλοι μαζί μπορούμε», από ετερόκλητες και σε πολλές περιπτώσεις ανταγωνιστικές μεταξύ τους οργανώσεις, συλλογικοποιήσεις και πολιτικά ρεύματα, μια «παρόρμηση» που πρυτάνευσε την περίοδο 2010-2012, προσκρούει πλέον σε αγεφύρωτες αξιακές αντιλήψεις και σε ανταγωνιστικές πολιτικές πρακτικές και στοχεύσεις. Άλλη η στόχευση ενός «ανεξάρτητου» ελληνικού κράτους έξω από την ΕΕ με «εθνικό» νόμισμα και «εθνικοποιημένη» οικονομία και εντελώς ανταγωνιστική της, η στόχευση πολιτικής και οργανωτικής συγκρότησης ενός ελευθεριακού επαναστατικού κινήματος για την ανατροπή κράτους και κεφαλαίου, για το πέρασμα στον ελευθεριακό κομμουνισμό και την αναρχία.

Μας είναι απόλυτα κατανοητό, που τα ξεχωριστά υλικά και άυλα συμφέροντα ανθρώπων που ανήκουν σε διαφορετικές κοινωνικοοικονομικές τάξεις δεν μπορούν πλέον να γεφυρωθούν από υιοθέτηση κοινής υποκουλτούρας, κοινά μουσικά ακούσματα και κοινούς ενδυματολογικούς κώδικες. Ούτε μπορούν να ταυτοποιηθούν πίσω από το αόριστο, διαταξικό και τελικά αντιδιαλεκτικό εφεύρημα των «από τα κάτω» που συνηθίζεται ως καραμέλα να παπαγαλίζεται από τον ΣΥΡΙΖΑ μέχρι και αναρχικές συλλογικότητες. Δεν υπάρχουν μόνο οι «από τα πάνω» και οι «από τα κάτω» στη κοινωνική πυραμίδα του σύγχρονου καπιταλισμού. Ποτέ δεν υπήρχε αυτή η απλοποίηση ακόμα και

προκαπιταλιστικά. Τα κοινωνικά μεσοστρώματα που βρίσκονται ανάμεσα στην μεγαλοαστική τάξη και στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα δεν έχουν τα ίδια υλικά συμφέροντα με τον πάτο της κοινωνικής-ταξικής πυραμίδας. Ζούν, λειτουργούν και κερδίζουν από την ταξική εκμετάλλευση των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, των καταπιεσμένων και κολασμένων αυτής της γής.

Είναι ευεξήγητο το γεγονός ότι όταν κάποιος/α παλεύει καθημερινά, κυριολεκτικά για την επιβίωσή του/της, δεν βρίσκει καμιά αναγκαία υλική συνθήκη, ώστε να ρισκάρει τα πάντα με την ενεργή συμμετοχή του σε κάποια «εξεγερσιακή φασούλα», ούτε να ακολουθήσει σαν πιστό στρατιωτάκι κάποια πρωτοπορία στους θεαματικούς της πολιτικούς ακτιβισμούς, ακτιβισμούς απόπειρας επικοινωνιακής της παρέμβασης στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Οι μόνοι/ες που μπορούν να βρουν ως πιθανή μια τέτοια επιλογή, είτε την μία είτε την άλλη, είναι ενδεχομένως μόνο όσοι/ες έχουν έστω και στοιχειωδώς εξασφαλίσει με κάποιο τρόπο, άμεσο ή έμμεσο, την ομαλή οικονομική τους επιβίωση για το μέλλον. Στον ελλαδικό χώρο είναι γνωστό ότι επικρατεί σε τεράστιο βαθμό σε σχέση με την υπόλοιπη ευρώπη, η μικροϊδιοκτησία και η μικροεπιχειρηματικότητα (αυτοαπασχολούμενοι/ες, οικογενειακές και συνεταιριστικές επιχειρήσεις κλπ). Αυτό το μοντέλο οικονομικής και κοινωνικής διάρθρωσης σε λίγα χρόνια θα ανήκει στο παρελθόν. Η συγκεντροποίηση προχωράει με γοργούς ρυθμούς διαπερνώντας καταστροφικά τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Η χρηματοπιστωτική κρίση και ο αυστηρός έλεγχος ροής των κεφαλαίων από τις χρεωκοπημένες τράπεζες, οδηγεί αναπόφευκτα και με μαθηματική ακρίβεια σε σταδιακό μαρασμό και σε τελική εξαφάνιση σε βάθος χρόνου, το μεγαλύτερο ποσοστό των μικρών επιχειρήσεων. Δεν το λέμε εμείς, δεν ανακαλύψαμε εμείς την «αμερική»... Το λένε οι ίδιοι διεθνείς χρηματοπιστωτικοί όμιλοι που οργάνωσαν εξαρχής και διαχειρίζονται από το παρασκήνιο την συνεχή υποτίμηση της εργασίας στον ελλαδικό χώρο, το λένε στις εκτενείς εκθέσεις τους για το μέλλον της «ελληνικής οικονομίας» και για την σχεδιαζόμενη νέα θέση του ελληνικού κράτους στον διεθνή καπιταλιστικό καταμερισμό.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι για μας αυτονόητο ότι το κοινωνικό περιβάλλον θα γίνει ακόμα πιο εκρηκτικό μέσα στα επόμενα χρόνια. Αυτό όμως δεν σημαίνει νομοτελειακά, ότι οι κοινωνικές εκρήξεις του μέλλοντος θα οδηγήσουν αναπόφευκτα σε κοινωνικές εξεγέρσεις ανατροπής κράτους και καπιταλισμού... Η νότια αμερική με το πλούσιο πολιτικό παρελθόν σε ριζοσπαστικά και επαναστατικά κινήματα, και με αξιόλογη αναρχική πολιτική παρέμβαση και δράση, έχοντας ήδη «περπατήσει» το τμήμα μονοπατιού που εμείς αυτή τη στιγμή βαδίζουμε, το μόνο που έχει να επιδείξει είναι περιοδικές κοινωνικές εκρήξεις που είτε χειραγωγούνται πολιτικά και σβήνουν, είτε καταστέλλονται. Αν δεν διδασκόμαστε τόσο από το ιστορικό παρελθόν, όσο και από τα σύγχρονα κινηματικά εγχειρήματα στις υπόλοιπες πλευρές του πλανήτη, που βρίσκονται σε ανώτερο επίπεδο καπιταλιστικής ανάπτυξης σε σχέση με το ελληνικό κράτος, τότε είμαστε καταδικασμένοι/ες να ζήσουμε στο νησί των λωτοφάγων...

Το ζητούμενο αυτής της δύσκολης περιόδου δεν είναι κατά την γνώμη μας το πώς θα επιβιώσουμε επικοινωνιακά, πώς θα ακολουθούμε δηλαδή κατά πόδας την πολιτική επικαιρότητα και τις «κινηματικές» επτελείους δηλώνοντας πολιτική ύπαρξη, ετεροκαθοριζόμενοι/ες από το τι θέλει ή τι επιβάλλει το καθεστώς να ασχοληθούμε ως θεματολογική ατζέντα. Πολιτική μας επιλογή είναι να μην λειτουργούμε με όρους θεαματικού ακτιβισμού τύπου «ζορό», μιας και αυτή η πολιτική πρακτική έχει επαναλαμβανόμενα αποδείξει στο ιστορικό παρελθόν, τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και παγκόσμια, ότι στο μόνο που οδηγεί είναι στην δημιουργία ενός θνησιγενούς “fan-club” χειροκροτητών που απλά μπιζάρουν παρακολουθώντας. Η πρόσφατη εμπειρία των πλατειών των «αγανακτισμένων» και των μετέπειτα αποτυχημένων πολλαπλών προσπαθειών, για ανασύσταση στο δρόμο ενός πολιτικά πολυσυλλεκτικού «κινήματος», με ανταγωνιστικές στο εσωτερικό του πολιτικές και στρατηγικές στοχεύσεις, απέδειξε ότι στις σημερινές πιεστικές συνθήκες που απαιτούν συγκεκριμένες αιτιάσεις στοχεύσεων, πρακτικών και πολιτική επιχειρηματολογία, το «όλοι μαζί» δεν μπορεί να συνδράμει στην οικοδόμηση ενός ελευθεριακού επαναστατικού κινήματος. Στο μόνο που μπορεί να βοηθήσει

είναι στην επανασύσταση του μοντέλου των θολών, πολύβουων και πολύχρωμων «ριζοσπαστικών κινήματων» πάνω στο οποίο επένδυσε και θεμελίωσε για πάνω από δεκαετία την πολιτική του ηγεμονία και εκταμίευσε εκλογικά την σημερινή κυβερνητική του εξουσία ο ΣΥΡΙΖΑ. Αν δεν θέλουμε να ξαναζήσουμε μαζικές συμμετοχές στο πανηγύρι της κάλπης από «α/α κινήματιες» που θα ψηφίζουν το «μικρότερο αριστερό κακό», αν δεν θέλουμε να ξαναβιώσουμε πολιτικά το μαζικό σιωπηλό σύρσιμο συμμετοχής «συντρόφων/ισσών» σε κάλπικα κυβερνητικά δημοψηφίσματα, τότε αυτός ο δρόμος δεν μας ανήκει. Αυτό το πολυσυλλεκτικό «κίνημα» που στην ουσία ήταν και είναι ένα κατρακύλημα άμεσης ή έμμεσης πολιτικής ανάθεσης, δεν αντιστοιχεί ούτε στην ιστορική παρακαταθήκη του παγκόσμιου αναρχικού κινήματος, ούτε στη πολιτική μας ύπαρξη και λειτουργία ως αναρχική συλλογικότητα.

Η δυσκολότερη, η πιο επίπονη αλλά αναγκαία πολιτική δουλειά, που το πολιτικό της αντίκρισμα και η κοινωνική-ταξική της «ανταπόδοση» δεν είναι ούτε άμεση, ούτε εύκολη, ούτε επικοινωνιακά «κερδοφόρα», είναι η συνεχής, επίμονη, γειωμένη στη σύγχρονη πραγματικότητα και ιδιαίτερα λεπτομερής ανάπτυξη-προπαγάνδιση των ελευθεριακών αξιών και των αναρχικών πολιτικών προταγμάτων στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, στους ανθρώπους της τάξης μας, δηλαδή στους χώρους που ζούμε, που εργαζόμαστε, που σπουδάζουμε, που κοινωνικοποιούμαστε. Εκεί που καθημερινά διεξάγεται ο ανελέητος ταξικός και κοινωνικός αγώνας ενάντια στην κυριαρχία και στην πατριαρχία. Εκεί που η κάθε κουβέντα και κάθε «μικρή» (μη θεαματική) πράξη αντίστασης απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία, στη καθηγητική εξουσία, στη ρατσιστική υποτίμηση και πρακτική, στην εθνικιστική-«πατριωτική» προπαγάνδα, στην τραμπούκικη επιβολή και στην σεξιστική επίθεση οποιασδήποτε μορφής, δημιουργεί ευκαιρίες συλλογικοποίησης και αυτοοργάνωσης των αντιστάσεων και αλληλεπίδρασης με το κοινωνικό μας περιβάλλον. Αναδεικνύει δηλαδή πραγματικές συνθήκες δημιουργίας και ανάπτυξης ενός οριζόντιου κινήματος μπολιασμένου με τις ελευθεριακές αξίες και τα αναρχικά πολιτικά προτάγματα. Κανένας κολασμένος και καμία κολασμένη δεν είναι πλέον διατεθειμένοι να συστρατευτούν πίσω από κάποια φανταστική «έφοδο στον ουρανό». Η ζωή έχει γίνει ήδη πολύ σκληρή για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και θα γίνει ακόμα σκληρότερη. Κι εκεί, μέσα σ' αυτές τις ιδιαίτερα αντίξοες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που ζούμε, καλούμαστε να πάρουμε οριστικό διαζύγιο και από την «εξεγερσιακή» επτειακή θεαματικότητα και από την ουσιαστική πολιτική στοίχιση πίσω από λενινιστικές/εξουσιαστικές θεωρήσεις και πρακτικές.

Την επαναστατική προοπτική δεν θα την οικοδομήσουμε, ούτε από μας για μας μέσα σε κάποιο «εξεγερτικό» θερμοκήπιο, ούτε λειτουργώντας θεαματικά ως «ζορό», από έξω και από τα πάνω, λειτουργώντας δηλαδή ως διαμεσολαβητές/ήτριες για λογαριασμό των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων. Είναι ιστορικό μας καθήκον να ξαναψηλαφίσουμε, να αντιληφθούμε σε βάθος την ιστορική εξέλιξη και τις σύγχρονες συνθήκες, συνεχίζοντας τον ανολοκλήρωτο επαναστατικό βηματισμό των πολιτικών μας προγόνων, αυτών των εκατοντάδων χιλιάδων συντροφισσών και συντρόφων που αγωνίστηκαν, πολέμησαν και πέθαναν για να θεμελιώσουν και να σηκώσουν ψηλότερα το οικοδόμημα της ταξικής, κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης από τα δεσμά της κυριαρχίας και της πατριαρχίας, παραδίδοντας ο ένας στην άλλη μια καλύτερη θέση μάχης.

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ
ΕΝΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ,
ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.**

Βόλος, 5 Δεκέμβρη 2017

Αναρχική Συλλογικότητα mAnifesto